

Bűnbánati istentisztelet – karácsony: 2023.december 22.

Előfohász: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása, jöjjön az Úrtól, a mi Alkotónktól, aki megvizsgálja a mi belsónket, a mi Urunk Jézus Krisztustól, aki megváltja a mi életünket, és a Szentlélektől, aki megszenteli a mi szívünket. Ámen.

Fennálló ének: 180. dicséret: „A töredelmes szívet...”

Fő ének: 226. dicséret: „Krisztusom, kívüled...”

Köszöntés: „Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig? Sőt még ezt is kevesellted, Uram, ó, Uram, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgál házának, ezzel is az embert tanítva, Uram, ó, Uram! De miért beszélne tovább Dávid, hiszen te ismered szolgálodat, Uram, ó, Uram! A te ígéreted és szándékod szerint vitted véghez mindezeket a hatalmas dolgokat, hogy megismertesd azokat szolgáladdal. Ezért vagy te oly nagy, Uram, ó, Uram! Senki sincs hozzád fogható, sőt nincs is rajtad kívül Isten, egészen úgy, ahogyan hallottuk fülünkkel (2Sám 7, 18b-22).” Ámen.

Előima: Köszönjük hálaadással, hogy többet kínálsz nekünk, mint amit kérünk. Köszönjük, hogy többre tartod életünk, mint mi magunk. Köszönjük, hogy a halál helyett Te az életet munkálsz, és szegényes kelésünket, járásunk és fekvésünket magad áldod meg, hiszen Te szüntelenül munkálkodsz. Segíts Urunk, hogy ma beismerjük, kik vagyunk. Segíts Urunk, hogy ne cipeljünk tovább lelki terheinket, hanem a visszafejeselés helyett, a sok lenyelt, meg nem rágott mérget, amit kapunk sokszor szereteteinktől is, Neked mondjuk el, Aki ismered bensőnk titkait. A mi titkaink Előtted nincsenek rejtve. Kérünk bocsásd meg titkos bűneinket, vétkeinket, félrelépéseinket, vadhajtásainkat ma is nyesegesd metszőollóddal Szentlélek Úristen, hogy az Ige fényében épüljünk, erősödjünk, megszentelődjünk és Neked élő Úr, hatalmas Isten, Örökkévaló Atya elmondjuk, hogy mi van életünk háta mögött. Vizsgáld meg a mi kapcsolatainkat, ápolj azokat, gondozd szőlődet, vértezz fel erővel és hatalommal, élő Igéd világosságával, hogy méltók legyünk Illés lelkével szólni és minden követedet úgy fogadni, mint ahogyan Te fogadtad be a sajátjaidat. Ámen.

Textus: Malakiás próféta könyve 3. fejezet, 1-5; 13-24. versei: *„Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek Ura. De ki tudja majd elvisselni eljövételének napját, és ki állhatna meg, amikor megjelenik? Mert olyan lesz az, mint az ötvösök tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. Ahogyan nekiül az ötvös, hogy megtisztítsa az ezüstöt, úgy tisztítja meg az Úr Lévi fiait. Fényessé teszi őket, mint az aranyat és az ezüstöt. Akkor majd igaz*

áldozatokat visznek az Úrnak. És olyan kedves lesz az Úrnak Júda és Jeruzsálem áldozata, mint az ősrégi napokban, a hajdani években. Eljövök majd, és ítéletet tartok fölöttetek. Hamarosan vádat emelek a varázslók, a házasságtörők és a hamisan esküt tevők ellen, azok ellen, akik sanyargatják a napszámot, az özvegyet és az árva, akik elnyomják a jövevényt, mert nem félnek engem! – mondja a Seregek Ura. [...] Vakmerően beszéltetek ellenem – mondja az Úr. Ezt kérdezitek: Mit beszéltünk ellened? Azt mondtátok: Hiábavaló az Istennek szolgálni, mi haszna, hogy teljesítettük, amit elrendelt, és hogy gyászban jártunk a Seregek Ura előtt? Inkább a kevélyeket tartjuk boldogoknak, hiszen a gonosztevők gyarapodnak, kisértik az Istent, mégis megmenekülnek. Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az Urat, az Úr figyelt, és meghallotta. És beírták egy könyvbe az Úr előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét. Az én tulajdonommá lesznek – mondja a Seregek Ura – azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt. Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Isten tisztelői és az őt nem tisztelők között. Eljön az a nap, amely olyan lesz, mint az izzó kemence. Olyan lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pelyva, és elégeti őket az az eljövendő nap – mondja a Seregek Ura –, nem marad sem gyökerük, sem águk. De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak. Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak. Úgy széttapossátok a gonoszokat, hogy porrá lesznek talpatok alatt azon a napon, amelyet elhozok! – mondja a Seregek Ura. Gondoljatok szolgáltnak, Mózesnek a tanítására, azokra a rendelkezésekre és a törvényekre, amelyeket általa parancsoltam egész Izráelnek a Hórebbe! Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”

Istennek bűnbánatot tartó népe, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
Nagyon nem szeretjük a feleselő embereket. Sok beszédnek sok az alja, és minden szónak úgy kell elhangoznia közöttünk, mint amely épít bennünket és közösségünket. Nem hiába maradt fenn az a gyönyörű magyar közmondás: „Ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna.” A Mindenható Isten azonban visszaszól választott népe vezetőinek. Nem bírja nézni a papok bűneit. Nem tudja elviselni, hogy a tiszta tisztátalanná, az igaz hamissá, és a helyén való Ige idétlen eszköz lett Júdában. Mert a templomot, az Úr hajlékának nevezték. Az Úr hajlékából azonban kiszorult a Mindenható. Minden megtörtént az előírások szerint, csak éppen

aminek kellett volna, az nem. Mindennek a színtere volt a jeruzsálemi templom, csak épp az isteni tisztelet nem kapott helyet. A szolgák, akiknek fényleniük kellene, többé már nem fénylenek. Tisztításra van szükségünk. Amint az ötvös előveszi az ezüstöt és minden lerakódott dologtól megtisztítja, úgy veszi kezébe Isten is választottjait, hogy tisztává, széppé, értékessé és hálaadóvá formálja őket. A rozsnyói gondnokom szokta mondani, hogy amikor átvizsgálja és megtisztítja az úrvacsorai kellékeket minden egyes úrvacsoravétel előtt: a boros poharakat és a kenyeres tányérokat, akkor elcsodálkozik azon, hogy mennyi piszok rakódik le ezekre a tárgyakra. Az ember lelke is egy ilyen filter, amelyen keresztül hömpölyög a víz, de sajnos sok minden lerakódik. Gyász, fájdalom, nyomorúság, egyedüllét, hiú ábránd és fantázia, sok-sok idétlen gondolat, amely képtelen elhagyni a lelket. A lélekbúvárok vallják, hogy nagyon sok testi betegségünk lelki eredetű. Amit érzünk, átélünk, gondolunk, az lerakódik. Lerakódások a lelkünkön. Első üzenete Igéjének Malakiás prófétának keresztül éppen ez. Mi rakódott le a te életedben, drága testvérem? Mi rakódott rá a te lelkedre, drága testvérem? Mi nyomaszt? Mi terhel? Mi az, ami megfolyt és gátol abban, hogy szabad légy Jézus Krisztus által. Isten arra vágyik, hogy mint hajdan, egykor, tiszta szívvel álltál az Úr oltára előtt, úgy állj oda ma is. Hogy szárnyalj, hogy repülj, hogy küzdj és bízva bízzál. Mert az Isten láttatja velünk azt, hogy nem könnyű hitben járni. A hitben járás próbája a legsúlyosabb próba ma is. Mert az Istenbe vetett bizalom nem az egyszer egyhez hasonlít. Nem pofon egyszerű tézis, amelyben az egyik adja, a másik kapja. Nem lehet megtanulni, mint a feladott leckét, hanem élni kell, megharcolni kell, lelki tusát kell vívni, és kiáltani Jákóbbal: „*Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet (IMÓZ 32,26).*” Mert nem azt látjuk, hogy boldogok lennénk, ha nem gyászt, nehézséget, terheket, balsorsot mért ránk a Magasságos, míg a kevélyek gazdagodnak és gyarapodnak. Megmenekülés az életük, míg mi vesződünk, küzdünk, és sokszor úgy érezzük, hogy minden hiábavaló. A hiábavalóság előnti szívünket, megfertőz a mélabúság és a szívünkben kivész az Isten Lelkének a

temérdek ajándéka. Isten Igéje szemére veti a népnek, hogy átadja magát a közhangulatnak és az általános nézetnek, ez pedig nem egyezik Isten törvényével. Amit Mózes Hórebbe adott, teljes nyilvánvaló tíz ige. Minden általánosság tetőfokán ott van Ő, a változhatatlan Isten, Aki mindenkor ugyanaz. Isten ideig-óráig mutatja a kevélyek életét. De felmutatja népének azt is: Az élet könyvében fel van írva a neved. Isten választott népe nem egy egyszerű gyufaárus lány, aki megfagy a dermedt hidegben és nincs se embere, se istene. Isten nem hősökben gondolkodik, hanem emberekben. Olyanokban, mint te meg én. A világ mindig hősöket lát, Isten szegényesen jön. A világ meggazdagodni akar, Isten leszegényedik, hogy bennünket gazdagítson. A világ követel, Isten óhajtja a változást, de nem erőszakosan. A világ felmagasztalja magát, Isten megalázza magát. A világ kapni szeretne többet, és többet, sőt még többet, Isten adni akar temérdek ajándékot. Isten mindig a hűségesebb kisebbséget támogatja, nem a nagyra becsült tömeget. Az Urat ma is a maradék érdekli. Isten hallja és meghallgatja az övéi kiáltását. Tudja, hogy a közhangulat erős, tudja, hogy hamar lankadunk, hamar csüggedünk, de tud Pálóczi Czinke Istvánnal együtt rebegetni: „Erős lélek legyen benned, nem kell mindent szívre vened, ne csüggedj el ínségben, folytasd tiszted s bíz Istenben.” Isten könyörületes lesz hozzánk. Az egész ünnepkör, amely elkezdődik, Isten könyörületéről szól, még ha mi sokszor azt is látjuk, hogy az Úr ítélete van rajtunk. A magasságos Isten lehajol. A mennyei dicsőség és fényesség beragyogja ezt az árnyékos földet. Jön az Ő követe. Nem lesz, nem kell más segítség nekünk, csak Isten könyörülete és irgalma. Hozzám az Isten könyörületes, hozzám az Isten hűséges, mert látom, hogy Velem az Isten és szükségem nincsen. Most még nem látszik különbség gonosz és jó között, mert Isten felhozza napját, mint az igazakra, mint a gonoszokra. (ld. Mt 5,45) De... Eljön a változás. Bekövetkezik az ítélet. Most még Isten hosszútűrése valóság, de eljön ítélni és izzó kemencéjét beizzítja. De mindenekelőtt a megtérés evangéliumát hirdeti. Illést küldi, aki szól: *„Meddig sántikáltok még kétfelé (IKir 18,21)?”*

Meddig jártok a Baál próféták útján? Meddig tékoztok az élő Isten előtt, és dobjátok oda gyöngyeiteket a disznók elé? (ld. Mt 7,13) Istennek kérdései vannak. Isten választ vár kérdéseire. Az Atya azt akarja, hogy a szívek megmozduljanak. Hogy örökérvényű Igéje a hústáblákra legyen felírva, és vesse azt örök időkre bele. Isten az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz. Mert ki képes jobban tudni az élet értelmét, az atya vagy a gyermek? Nem hiába kéri az Úr a választott néptől az egyenes utat és az egyenetlen szívet. Emlékezz a megtett útra. Kinek van hosszabb megtett útja, az atyának vagy a gyermeknek? Ki bocsát meg hamarabb? Ki ölel és szeret hamarabb? Ki az, aki megértőbb? Az, aki már megjárta, és többet járt meg. Ez az ünnep arról szól, hogy Isten hozzánk tér. Előttünk jár. Betér. Nem a szobánkba, ahol karácsonyfánk díszel, nem az ünnepi asztalunkhoz telepszik, hogy ott elhangozzék, talán egyszer egy éven igazán: „Jövel, Jézus, légy vendégünk, áld meg, amit adtál nekünk. Ámen.” Nem is a hangulatos beszélgetős kis esti sétánk közepette talál meg, hanem szívét osztja szét. A legteljesebb helyen, a mélyben akar letelepedni. A szívben. Térít. Az Isten hoz össze bennünket karácsonykor, nem a dátum, nem a meglepetés és nem az ajándékok. Mert a szívben dől el, hogy milyen ünnepünk lesz. Generációkat hoz össze az Isten, hogy elmondja: „Szeretlek, teljes szívemből öllelek, és nem engedlek el soha többé.” Az Atya visszatéríti tékozló fiát az atyai házhoz. Ő az, Aki vígad gyermeke megtalálásán, és nem bérest lát benne, hanem újból örököst. Az Ószövetség utolsó mondata ez, amely átível az Újszövetségbe: *„Úgy szerette Isten ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16).”* Szeretlek benneteket, de ez nem csöpögős szeretet, amely meg akarja nyerni a másik jóindulatát. Ez nem célzatos szeretet, amely valamit ad, és sokat vár. Ez nem kötelező szeretet. Isten nem erőltet Rád és Rám semmit. Papok ébredjete hát, mert ez a karácsony akkor lesz igazi, ha nem uralkodik el bennünk a közhangulat, amely a földi lét legteljesebb nyomorúságaiba lovallja bele magát, hanem engedi, hogy szeretve legyen. Hagyja, hogy magától

áradjon a könnyörület, a szeretet, a megbocsátás jele és pecsétje Isten oldaláról. Ő az az Atya, Aki célba talál, meg akarja hökkenteni az embert, hogy ilyen is van, szíven akarja találni, hogy ez a kegyelem magától jön és árad. Dáviddal kiáltunk hát, hogy a Csodálatos Tanácsos teljes mértékben megossza velünk lényét, és átéljük, hogy az Atya közelében van élet: *„Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem. Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó (Zsolt 51, 7-9).”* Mit mondjunk tehát? Az egész nép mondja rá. Ámen. Ámen. Úgy legyen, amint Te akarsz. Úgy legyen minden, ahogyan eltervezted, mert akkor miénk a menny örökre már a föld színén. Ámen.

Utóima: Atyám, köszönjük, hogy célod és terved van az életünkkel, és csupa jó gondolatod van velünk kapcsolatban! Jót tervezel, nem romlást, békességet adsz és vezetsz bennünket az egyenes úton. Uram, segíts nekünk, ahogy rád várunk. Ha a világra nézünk, azt látjuk, hogy a romlottság és a gonoszság uralja a földet, és olyan állapotok uralkodnak, melyekről Malakiás is ír. Uram, ahogy a próféták is kiáltottak – egyre inkább elmérgesedik a helyzet, egyre gyorsabban egyre rosszabb lesz minden! Úr Jézus, annyira vágyunk arra, hogy eljöjjön a Te országod és megvalósuljon a Te akaratod a földön, amint a mennyben is. Varjuk azt a napot, amikor igazságod és a Te dicsőségednek az ismerete betölti majd az egész földet, ahogy víz borítja a tengert. Jöjj el hamar, szívünk várva vár. Siess Urunk, és ne késsél, telepedj meg ott, ahol mi vagyunk és ahol szolgálunk. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „A Seregek Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.) [...] Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten (Zsolt 46,8.11)!”

Áldás: Istennek népe! Az Atyának kegyelme, Fiúnak szeretete, a Szentlélek bűnbocsátó és megvilágosító ereje legyen velünk most és minden időben. Ámen.

Záró ének: 200. dicséret: „Ó, maradj, kegyelmeddel...”